

На Господа трябва

Влизането на Господ Исус в Ерусалим се случи по преднамерено тържествен начин. Той, Който никога не беше търсил слава от човеци и не беше приемал такава (Йоан 5:41), сега сякаш правеше точно обратното, което поставяше въпроса дали не е излъгал. Но никъде не се споменава нищо за организирането на това посрещане и за изисквания на Исус как да стане то. Слушаме за разни звезди на шоуто – певци, артисти и прочие – че когато ще гостуват в някой град, те поставят условия какво да им се приготви. Искали в стаята им да има букет от петдесет рози, червени и доставени от еди-коя си страна, да има еди-какъв си килим на пода, а леглото да бъде с копринени чаршафи в син цвят и прочие капризи. Исус не организира Своето посрещане. Той не задължи апостолите да се погрижат то да стане по един или друг начин. Само поиска да има осел и им каза откъде да го намерят. Всичко останало беше спонтанна реакция на хората, неорганизирана, нережисирана. Сам Исус не се радваше на всички тия възгласи и изяви на преданост. Като Бог Той знаеше какво ще се случи само след няколко дни и как ще бъде изоставен от всички. Хората посрещаха не Него, а някакъв свой измислен Месия и Цар, който да им даде всичко, на което се надяват. Често ние си изграждаме представа за другите, която изобщо не отговаря на реалността. И когато видим, че сме се излъгали, се чувстваме предадени и разочаровани. А защо сме се самозаблуждавали? Защо не сме били по-внимателни и по-реалистично настроени? Хората са такива, каквито са, а не такива, каквито ги искаме. За да не се раз-очароваме, трябва да не се очароваме. Трябва да знаем как да оценяваме всеки, за да не се случват недоразумения, някои от които са много големи. Също и себе си ние оценяваме неправилно. Изграждаме някаква представа за себе си, която изобщо не е вярна. Преувеличаваме достойнствата си и подценяваме недостатъците си. И после се чудим защо хората не ни харесват и защо не ни признават. Много просто, защото виждат това, което е реалното, а не нашите илюзии.

Прави впечатление, че в разказа за влизането в Ерусалим се отделя твърде много внимание на осигуряването на осела, на който Господ Исус щеше да седне. Толкова много внимание, колкото не се отделя на много хора, подвизавали се около Исус. Странно е, но ние знаем за този осел повече, отколкото за някои от апостолите. Например за апостол Тадей не знаем нищо повече от името му. Исус никога не каза нищо за Тадей, не говори с Тадей, не му даде никакви задачи. Това не значи, че е бил лош апостол. Но така или иначе не знаем нищо. А за осела знаем повече. Подобно многословие в чест на едно животно трябва да има някаква цел. Животните в Библията също играят някаква роля за разкриване на духовни истини. Ослицата на Валаам даже е удостоена с честта в Библията, вечното Божие слово, да се цитира нейното изказване (Числа 22:28,30) – нещо, което не е дадено на апостол Тадей, или на апостол Матия, избран на мястото на Юда, а и на други апостоли, на които знаем само имената. Защо така? Защото въпросният осел имаше честта да изиграе ролята на изпълнител на едно древно пророчество. И не само това; той щеше да напомня, че когато на Господа трябва нещо, то Му се дава и никой не може да възрази. Когато стопаните на осела чува, че техният осел трябва на Господа, те веднага го дадоха.

„На Господа трябва!“ Тази реплика ни кара да си зададем редица въпроси. Първият от тях е да се удивим, че **Господ може да се нуждае от нещо, което хората да Му дадат**. Та нима на Господа Му трябва нещо? Нима Той не може да си го набави сам? Господарят на световите и Творецът на всичко видимо и невидимо не може ли да си осигури един осел, а трябва да ходи при никакви хора и да им иска техния? Това е все едно някой от най-могъщите владетели на нашия свят да поискат нещо от някой обикновен бедняк. Примерно най-богатият човек на света да поиска колата на някой редови гражданин. Трябва ми колата ти! Че ти нямаш ли кола? Нямаш ли пари да си купиш? Разбира се, Господ можеше да намери осел, без да се налага да проси от някого. Можеше да купи, можеше даже да сътвори от пръст един брой. Но Той искаше да ангажира в Своето дело хората. Това дело беше посветено на спасение на човешки души; затова би било редно и хората да вземат някакво участие. Минимално, но все пак да помогнат за неговото осъществяване.

Господ може и сам да се справи с всичко. Може сам да говори на хората да повярват и да се покаят. Може и сам да доведе души до спасението. Може и сам да разяснява Своето слово на всеки, който иска да узнае нещо повече. Може и сам да накара противниците да замълчат и да се покорят на волята Му. Но в цялото това дело Той оставя място за човешкото участие. Хората трябва да говорят за Него. Хората трябва да създадат Неговата църква. Хората трябва да печатат Неговото

слово и да го разпространяват. Хората трябва да вършат дела на правда, чрез които други да дойдат до кръста и да се спасят. Хората трябва да помагат на своите ближни. Често ние прекалено много разчитаме на Бога. Казваме, че това е Негово дело и Той трябва да се погрижи да го придвижва. Така е, но Бог иска да види как хора се враждат в Неговото дело и работят за успеха му. Ако ние сме благодарни на Бога за спасението и за всички благословения, то няма нищо по-естествено да се заинтересуваме как можем да изразим своята благодарност. Благодарността не е само вътрешно чувство. Тя има и външно изражение. Ако сме готови да говорим на другите за стойността на спасението, ние го правим, защото сме узнали от личен опит колко велико е то и колко голяма радост носи на сърцето и душата. Който е опитал нещо хубаво, съвсем непринудено търси начин да каже това и на другите, да им се похвали, да им го препоръча. Който е направил някаква грешка, съвсем непринудено търси как да я скрие. Понякога се държим така, сякаш сме направили огромна грешка, като сме последвали Господа. Крием се, срамуваме се, гледаме никой да не узнае. Защо? Наистина ли ни е срам? И ако ни е срам от Господа, защо ни е срам? Смятаме, че всичко това са излишни неща, които само усложняват живота? Нека знаем, че Господарят на световите е оставил част от Своето дело да бъде извършена от нас. Оставил е място за работа на ослите, които да носят товара. Оселът на Господ Исус също не остана незабелязан. Той получаваше част от вниманието. Хората се питаха защо Исус е седнал на това животно и се досещаха за пророчеството на Захария. Оселът получаваше част от славата на Исус. Той газеше по палмовите клонки и по дрехите, настлани по пътя. Той чуваше виковете на приветствие. Бог ни е направил участници в Неговото дело. Това е велика чест за нас. Хората се гордеят, че работят за някоя световна компания, за някоя могъща банка, за ФБР или за ООН. А ние работим за Господа! Ние сме служители в най-великата фирма. Приети сме на работа и ни е дадена важна задача. Как да не се гордееш? Нищо, че сме само осли. Нищо, че само носим Исус. Важното е, че работим за Него.

Вторият въпрос, който си задаваме във връзка с осела, е **защо Исус избра един неопитен, неоседлан още осел.** „Никой човек още не е възсядал”. Животните се нуждаят от обучение, преди да бъдат използвани. Конете трябва да минат обучение при някой добър специалист, преди да се използват за езда. Воловете трябва да бъдат научени да орат. Дори кучетата ходят на училище. Но оселът на Исус беше необязден. Това създаваше предпоставки за произшествия, както би се изразил някой катаджия. Нека си представим само колко народ имаше наоколо, всеки викаше, размахваше някакви клони и дрехи, хората скачаха и правеха възбудени жестове. Това можеше да подплаши неопитното животно. Щеше да се провали цялата акция. Представете си да хукне онова животно, да се вирне на задните си крака, да зареве както магаретата добре умеят да правят – всичко щеше да се превърне в цирк, в посмешище, в пълна противоположност на това, което трябваше да бъде. Но такива сцени не се случиха. Всичко стана тържествено и внушително.

Това символизира истината, че **ние трябваме на Господа такива, каквито сме.** Диви, необуздани, необяздени, необучени. Трябваме Му преди някой друг да ни е възсядал. В много фирми шефовете търсят опитни хора. Но има и такива, които наемат само млади хора, които не са работили още. Защото опитът е хубаво нещо, но може и да се превърне в пречка. Опитът може да означава лоши навици, които трудно се изкореняват. Наскоро откриха завод за автомобили в Ловеч и там работниците били само младежи на съвсем крехка възраст. Явно началниците искат да се предпазят от разни философи, които мислят, че всичко знаят и всичко могат; искат да обучат тези младежи така, че да си вършат работата безупречно. В нашата страна опитните хора са се научили много добре как да вършат колкото може по-малко работа, а да се правят, че много са свършили, как да симулират и да се правят на много заети. Такива „опитни” не стават за истинска работа. те стават за приказки, за маса, но не и за работа.

Онова, което Бог цени в нас, е посвещението, желанието, отдадеността, готовността да изпълняваме волята Му, без да възразяваме и да даваме акъл, без да се правим на много знаещи и можещи. Църквата е понесла огромни загуби точно от опитни хора, които решават да пренесат своите познания и умения от светския живот в нея. те не могат да проумеят, че това е съвсем друга територия, в която важат съвсем други закони. Господ Исус затова се отнесе така безцеремонно към Никодим и го прекъсна така рязко, защото виждаше един опитен човек в негово лице. Един човек, който много знае и много може. Само че нещата, които Никодим знаеше и можеше, щяха само да му пречат в Божието царство. Той трябваше да забрави всичко и да започне от нулата. В Псалом 45:10 се казва: „Слушай дъще, забрави и народа си, и бащиния си дом; така Царят ще пожелае

твоята красота.” Този съвет ни въвежда в една деликатна ситуация – Царят току-що се е оженил за някаква красива девойка от друг народ. Тя, горката, попада в съвсем нова и непозната среда. Няма ги мама и тати, приятелките, роднините. Чувства се като на друга планета. Какви възможности има? Едната е да се оклюма и по цял ден да рони сълзи и да въздиша по миналото си. С което би вбесила своя съпруг, защото никой мъж не обича да гледа как жена му хленчи по цял ден и рони сълзи. Другата е да забрави всичко и да свиква с новата среда. Второто е далеч по-разумно, ако тя не иска един ден да я върнат на старото ѝ място, щом толкова ѝ е мило. Когато идваме при Господа, ние трябва да забравим стария си живот, старите приятели, старите навици, старите веселби, старите ценности. Това е минало. Дошли сме в един нов свят и колкото по-бързо свикнем с него, толкова по-добре и толкова повече работа ще свършим. Ново вино се налива в нови мехове. Онова, от което се нуждаем, е новорождение и нов живот, нови ценности, нови цели. „Ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина; ето, всичко стана ново” (2Кор.5:17). Нашият Господ не се бои от неопитността ни, а от лошите ни навици, от старите ни страсти, от миналото ни. Те са за изкореняване, а не за облагородяване. Преди години повярва един млад човек, запленил от идеите на бизнеса и жадуващ да се изкачва по стръмните върхове на просперитета. Той много скоро започна да се интересува от финансите на църквата и се възмути, че издаваме една книжка, която се продава под себестойността си. Така и не можахме да го убедим, че духовната литература поначало е губеща, че нейната печалба е в това хора да се спасяват и да се просвещават. Той продължаваше да настоява, че книжката носи загуби и трябва да я спрем. И понеже не го послушахме, се върна там, откъдето беше дошъл. Какво да се прави, светът си има своите закони и правила, Божието царство си има съвсем други такива.

Друго, което впечатлява в появата на осела, е фактът, че той **имаше стойност само заради Този, Който го беше възседнал**. Сам по себе си оселът не представляваше нищо особено. Просто едно магаре като много други. Но то плюс Исус върху него – това вече беше нещо друго. Вещите имат стойност сами по себе си, но също така и заради хората, които са ги използвали. Често чуваме как някъде продали вещь на знаменит човек за някакви фантастични суми. Китарата на Елвис се продала за не знам колко хиляди. Обувки на Мадона се продали за огромна сума. Не че някой ще вземе да свири на тази китара или ще обуе обувките на Мадона. Ще си ги държат в някой шкаф и няма да ги използват изобщо. Самата вещь не струва нищо, но заради това, че е ползвана от знаменитост, тя става скъпа. Така и ние имаме стойност не заради това, че струваме много или че можем да свършим големи работи, а поради това, че сме Божия собственост. Всеки човек е ценен не заради качествата си, а заради това, че е Божие творение. Всеки новороден човек е ценен заради Духа, Който Бог е вложил в него. Ап. Павел използва следната илюстрация: „А ние имаме това съкровище в пръстени съдове, за да се види, че превъзходната сила е от Бога, а не от нас” (2Кор.4:7) – сами по себе си ние сме само делви или стомни, които почти нищо не струват; но ако Божият Дух живее в нас, това ни придава голяма стойност.

И още едно нещо, оселът ни напомня, че **на Господа трябва различни неща**, включително и осли. Една поговорка казва, че щом викат магарето на сватба, значи или дървата са се свършили, или водата. Божието дело е труд. Неслучайно Господ Исус често сравнява духовния труд със земеделския. Той говори за работници на лозето, за орачи, за жътвари, за земеделци. Не споменава генерали или началници. Хората, които идват да се трудят за Него, трябва да са работници. Началници не трябва. Има Началник и Той си върши добре работата. Проблем е, когато църквата се напълни с началници и всеки иска да командва. И ако не му признават командите, си взема групичката и прави нов отряд. Църквата има само един, Който управлява; а всички ние сме Негови служители. „Вие не се наричайте учители, защото един е вашият Учител, а вие всички сте братя” (Мат.23:8), казва Господ Исус. Никой не иска от нас да бъдем просто магарета, които да бъдат възседани; но от нас се очаква да бъдем работливи като тези добичета, които никога не искат да командват, не питат колко ще им платят, не правят стачки, не искат осемчасов работен ден, не искат пенсии и осигуровки. Колкото повече работим, толкова повече полза ще има от нас и съответно толкова по-добре ще се чувстваме. Когато започнем да изпитваме командирски мераци, значи имаме сериозен проблем и трябва да се поправим.

Ние трябва да на Господа. Господ праща за нас. Иска да дойдем при Него, за да намерим своето правилно място, да се захванем с правилната работа. Това ще ни донесе големи благословения и ще ни помогне да се чувстваме удовлетворени.

